

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 430/2014
19.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић-Дичић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.Д., због кривичног дела тешког дела против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези са чланом 278. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката М.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К. број 972/10 од 29.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 3813/13 од 03.12.2013. године, у седници већа одржаној дана 19.05.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Д. – адвоката М.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К. број 972/10 од 29.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 3813/13 од 03.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К. број 972/10 од 29.05.2013. године окривљени В.Д. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешког дела против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези са чланом 278. став 4. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од шест година.

Истом пресудом, према окривљеном је на основу члана 87. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета, и то једне бруснице марке ... плаве боје, серијског броја ... и две брусне плоче.

На основу одредаба чланова 193. и 196. ЗКП, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, и то трошкове паушала у износу од 5.000,00 динара, трошкове на име обављене судско-медицинске обдукције у износу од 25.000,00 динара, као и трошкове обављених медицинског вештачења у износу од 12.000,00 динара, обављеног машинско-техничког вештачења у износу од 59.000,00 динара и обављеног вештачења у области пожара, експлозија и хаварија у износу од 37.804,00 динара, као и трошкове заступања пуномоћника

оштећених у висини од укупно 756.000,00 динара које је дужан да плати у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 3813/13 од 03.12.2013. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног В.Д., преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву К. број 972/10 од 29.05.2013. године само у погледу одлуке о казни, тако што је окривљени В.Д. због кривичног дела, за које је оглашен кривим изреком првостепене пресуде, осуђен на казну затвора у трајању од пет година, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног В.Д. – адвокат М.Ј., на основу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, конкретно због повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. и 9. и из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1. и 3. ЗКП, те повреде одредаба члана 441. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати Основном суду у Панчеву на поновно суђење, уз истовремени захтев да сагласно члану 488. став 2. ЗКП бранилац буде обавештен о седници већа, те да се на основу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде Основног суда у Панчеву К. број 972/2010 од 29.05.2013. године одлаже.

Након што је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП достављен Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, обзиром да веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Одредбом члана 604. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11..45/13), који се примењује од 01.10.2013. године, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика, оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 58/04 ...76/2010), те је Врховни касациони суд првостепену пресуду која је донета 29.05.2013. године, ценио према одредбама раније важећег ЗКП.

Указујући на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 8. раније важећег ЗКП), бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд прекорачио оптужбу допуњеним и измењеним чињеничним описом у односу на оптужни акт, а ову повреду види у томе што је у диспозитиву првостепене пресуде наведено да окривљени „... услед резања бакарних намотаја статора електромотора није могао избећи контакт брусне – резне плоче са челичним

кућиштем ... што је проузроковало пожар, коме је претходила фаза жарења односно тињања, која је прерасла у отворени пламен око 14,30 часова у подрумским просторијама“, док је у диспозитиву оптужнице наведено да окривљени „услед резања намотаја статора електро-мотора није могао избећи контакт брусне – резне плоче са челичним кућиштем ... што је проузроковало пожар који се око 14,30 часова разбуктао у подрумским просторијама ...“, указујући да овако измењен диспозитив првостепене пресуде у односу на оптужни акт представља прекорачење оптужбе, јер у конкретном случају „нема ни сечења намотаја статора мотора, нема ни челичних опиљака, нема ни фаза жарења односно тињања, те нема узрочно-последичне везе рада бруснице и пожара“.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни касациони суд налази да правноснажним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 8. раније важећег ЗКП).

Тачно је да између чињеничног описа дела датог у оптужници и оног у изреци побиијане пресуде постоји неподударост, како се то указује у захтеву за заштиту законитости, међутим, по оцени овога суда, на овај начин првостепени суд није прекорачио оптужбу јер је очигледно да је само ближе описао радње које су предмет оптужбе, крећући се у границама чињеничног описа кривичног дела из оптужнице. Како, дакле, у конкретном случају наведене измене у опису радње извршења не мењају идентитет дела, обзиром да се чињенични опис дела у изреци пресуде не разликује од чињеничног описа дела у оптужном акту у погледу битних околности које се односе на начин и место извршења дела, те узрочно-последичну везу између поступања окривљеног и наступеле последице, те није дошло до прекорачења оптужбе, како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљеног, то је у овом делу захтев оцењен неоснованим.

По оцени овога суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног неоснован је и у делу у којем се указује да су правноснажним пресудама учињене битне повреде из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 7. раније важећег ЗКП).

У вези са овом повредом, у захтеву се наводи да је у изреци првостепене пресуде наведено да је критичном приликом наступила смрт три лица, те да је седам лица задобило лаке телесне повреде, што потврђује и другостепени суд у својој пресуди, иако у току поступка никада нису испитани сведоци – оштећени В.Ј. и Н.Ј., при чему не постоји ни медицинска документација у вези са врстом и карактером повреда ових оштећених.

Супротно изложеним наводима, по налажењу овога суда, правноснажним пресудама нису учињене битне повреде из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП. О непотпуно решеном предмету оптужбе може се говорити само у ситуацији када суд не донесе никакву одлуку о некој тачки оптужбе. Како су у конкретном случају и првостепени и другостепени суд својим пресудама решили све тачке оптужбе, имајући у виду и чињеницу да је врста и тежина повреда које су оштећени В.Ј. и Н.Ј. задобили критичном приликом несумњиво утврђена на основу медицинске документације и налаза и мишљења судског вештака

медицинске струке др Ђ.Ц. од 10.04.2009. године, што је првостепени суд и образложио на страни 24 пресуде, то су наводи захтева и у овом делу оцењени неоснованим.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног наводи и да су правноснажним пресудама учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 10. раније важећег ЗКП). С тим у вези, у захтеву се указује да је одмах након пожара оштећени сам фотографисао лице места и ове фотографије доставио суду, те да се правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати јер се вештак Б.Г. у свом налазу и мишљењу управо и позива на ове доказе.

Супротно изнетим наводима захтева, Врховни касациони суд налази да првостепеном пресудом нису учињене наведене битне повреде одредаба кривичног поступка. Ово стога што је из списка предмета видљиво да је првостепени суд одлучне чињенице, које се односе на постојање узрочно-последичне везе између рада окривљеног предметном брусаницом и изазивања предметног пожара, дакле чињенице које се односе на узрок пожара, утврдио на основу записника о увиђају са фотодокументацијом, те осталих изведених доказа као и усаглашених налаза и мишљења Градског завода за вештачење Београд, налаза вештака Б.В. – дипломираног машинског инжењера од 01.04.2009. године и налаза и мишљења вештака Б.Г. – дипломираног електроинжењера од 21.10.2012. године са допуном од 06.03.2013. године, налазећи да се ови докази међусобно подударају и допуњују и да као такви, чине складну и логичну целину.

Како, дакле, првостепени суд своју одлуку није засновао на фотографијама које је оштећени сачинио на лицу места, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости, већ на налазима и мишљењима судских вештака, који су поткрепљени осталим изведеним доказима у току поступка, то првостепеном пресудом нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (из члана 368. став 1. тачка 10. раније важећег ЗКП), на које се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду члана 441. став 3. ЗКП, истицањем да је првостепени суд својом пресудом, а што је потврдио и апелациони суд као другостепени, на основу члана 206. ЗКП оштећеног Р.Ш. упутио ради остваривања имовинскоправног захтева на парнични поступак, док о неодређеном имовинско – правном захтеву, постављеном од стране сведока – оштећених М.С., Ј.С. и Д.С., није донео одлуку.

Одредбом члана 441. став 3. ЗКП, прописано је да се одлука о досуђеном имовинско правном захтеву или одлука о одузимању имовине проистекле из кривичног дела може побити ако је суд овом одлуком повредио законске одредбе.

Како првостепени суд оштећенима није досудио имовинско-правни захтев у одређеном износу, већ је оштећене упутио на парницу, то првостепени

суд, по оцени овога суда, доношењем одлуке да се оштећени ради остваривања имовинско-правног захтева упућују на парницу, није повредио законске одредбе, супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Захтевом браниоца окривљеног указује се и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. и 3. ЗКП (члан 369. тачка 1. и 4. раније важећег ЗКП) и с тим у вези наводи да приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције првостепени суд није ценио чињеницу да се кривичном гоњењу против окривљеног нису придружили, нити су поставили имовинскоправне захтеве оштећени Љ.К. и Д.М., а на који начин је учинио повреду закона на штету окривљеног.

Имајући у виду да бранилац окривљеног у захтеву не наводи у чему се конкретно састоји повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, те да повреда кривичног закона у односу на одлуку о казни (из члана 439. тачка 3. ЗКП) постоји само ако суд неправилно примени Кривични законик или прекорачи овлашћење које има по закону приликом одмеравања казне, а посебно чињеницу да изнетим наводима захтева бранилац у суштини оспорава чињенице и доказе који би евентуално били од утицаја на одлуку о висини кривичне санкције, дакле да указује на разлоге због којих у смислу члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима, то се Врховни касациони суд није ни упуштао у разматрање захтева за заштиту законитости у овом делу.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Д., одбијен је као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.**

**Председник већа-судија
Предраг Глигоријевић,с.р.**